

บทที่ 1

บทนำ

หลักการและเหตุผล

กองทุนรวม(Mutual Fund) เป็นกองทุนที่ระดมเงินทุนจากผู้ลงทุนหลาย ๆ ราย โดยบริษัทจัดการลงทุนออกหน่วยลงทุนจำหน่ายแก่ผู้ลงทุน แล้วนำเงินที่ได้ไปลงทุนในหลักทรัพย์ต่าง ๆ ตามที่กำหนด โดยผู้ลงทุนจะได้รับผลตอบแทนในรูปแบบเงินปันผลที่เรียกว่า “ส่วนแบ่งกำไร” (หรือเงินปันผล) และ กำไร / ขาดทุนจากการขายหน่วยลงทุน ส่วนบริษัทจัดการลงทุนจะได้รับผลตอบแทนในรูปแบบค่าธรรมเนียมจากการจัดการ การลงทุน โดยซื้อหน่วยลงทุนจึงเป็นการลงทุนผ่านผู้ลงทุนมืออาชีพ ดังนั้น ผลการดำเนินงานของกองทุนรวมจึงควรจะสูงกว่าผลการดำเนินงานของกลุ่มหลักทรัพย์ที่มีได้มีการจัดการ (จิรัตน์ สังข์แก้ว, 2547)

โดยทั่วไปการแบ่งประเภทของกองทุนรวมสามารถแบ่งได้ตามเกณฑ์หลักสองเกณฑ์คือ

1. แบ่งตามประเภทของการขายคืนหน่วยลงทุน จะสามารถแบ่งได้เป็น กองทุนปิด (Close-End fund) ซึ่งหมายถึงกองทุนรวมที่มีหน่วยลงทุนคงที่ และเปิดให้มีการจองซื้อได้เพียงครั้งเดียวในตอนจัดตั้งกองทุน มีกำหนดอายุโครงการแน่นอน ผู้ลงทุนไม่สามารถไถ่ถอนหน่วยลงทุนก่อนครบกำหนดอายุโครงการได้ ส่วนกองทุนเปิด (Open-End fund) คือ กองทุนรวมที่สามารถเพิ่มหรือลดหน่วยลงทุนได้ ไม่มีกำหนดอายุโครงการ และทางกองทุนจะจัดรับซื้อหน่วยลงทุนตามกำหนดเวลาที่ระบุไว้ในหนังสือชี้ชวน กองทุนเปิดจึงมีสภาพคล่องมากกว่ากองทุนปิด

2. แบ่งตามนโยบายการลงทุน สามารถแบ่งได้หลายแบบมาตรฐานของสำนักงาน ก.ล.ต. โดยแบ่งตามนโยบายการลงทุนของกองทุน เช่น กองทุนรวมตราสารแห่งทุน (Equity fund) ที่มีนโยบายลงทุนในตราสารทุน (หุ้น) โดยเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 65 ของมูลค่าทรัพย์สินสุทธิ หรือ กองทุนรวมตราสารแห่งหนี้ (General fixed income fund) ที่มีนโยบายในการลงทุนในเงินฝากหรือหลักทรัพย์อื่น ๆ นอกจากนี้ยังมีกองทุนประเภทอื่น ๆ ตามนโยบายอีกเช่น กองทุนรวมตราสารหนี้ระยะยาว กองทุนรวมผสม หรือ กองทุนรวมแบบยืดหยุ่น

อย่างไรก็ตามในการลงทุนในกองทุนรวมในประเทศไทยนั้น ยังมีการลงทุนกันเป็นส่วนใหญ่และเป็นแบบระยะสั้น(น้อยกว่า 1ปี) อยู่เป็นจำนวนมาก (สุวิทย์ พรหมสุวรรณ์, 2545) ดังนั้นแผนพัฒนาตลาดทุนไทย จึงได้มีเป้าหมายเพิ่มจำนวนผู้ลงทุนสถาบันในประเทศ เนื่องจากเชื่อว่าหากต้องการให้ตลาดหุ้นของไทยมีเสถียรภาพมากขึ้น จำเป็นจะต้องมีสัดส่วนผู้ลงทุนสถาบันในประเทศที่มีคุณภาพ (ที่เรียกกันโดยทั่วไปว่ากองทุนรวม) มากกว่าปัจจุบัน จึงจะทำให้ดัชนีตลาด

หลักทรัพย์ไทยไม่ผันผวนตามแรงซื้อขายของนักลงทุนต่างประเทศและนักลงทุนรายย่อยมากจนเกินไป และทำให้เกิดเสถียรภาพในระบบตลาดทุนไทยในที่สุด มติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 27 เมษายน 2547 จึงกำหนดให้มีการจัดตั้งกองทุนรวมหุ้นระยะยาว (Long Term Equity : LTF) ขึ้น โดยให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีแก่ผู้ลงทุนเพื่อจูงใจให้เกิดการลงทุนในกองทุนระยะยาวมากขึ้น

LTF ย่อมาจาก Long Term Equity Fund หรือ กองทุนรวมหุ้นระยะยาว เป็นกองทุนรวมแบบพิเศษที่ให้สิทธิผู้ลงทุนนำเงินลงทุนในแต่ละปีมาใช้ลดหย่อนภาษีได้ ในส่วนนโยบายการลงทุน กองทุนรวมหุ้นระยะยาว มีนโยบายการลงทุนแบบเดียว คือ ลงทุนในหุ้นที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ไม่น้อยกว่าร้อยละ 65 ของมูลค่าทรัพย์สินสุทธิของกองทุน โดยอาจเน้นลงทุนในหุ้นกลุ่ม SET 50 หุ้นตามกลุ่มอุตสาหกรรม หรือลงทุนในหุ้นตามที่บริษัทจัดการเห็นควรก็ได้ ขึ้นอยู่กับรายละเอียดนโยบายการลงทุนของกองทุนรวมหุ้นระยะยาวแต่ละกอง (สมาคมบริษัทจัดการลงทุน, 2550) แม้ว่า กองทุนรวมหุ้นระยะยาว ทุกกองทุนจะเน้นลงทุนในหุ้นเหมือนกับกองทุนรวมที่มีนโยบายแบบกองทุนรวมตราสารแห่งทุนแล้ว แต่ในกองทุนของแต่ละ บลจ. (บริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุนรวม) อาจจะให้ผลตอบแทนที่ไม่เท่ากัน เพราะแต่ละกองทุนล้วนมีความแตกต่างทั้งรูปแบบกองทุน ลักษณะของหุ้นที่ลงทุน และฝีมือการบริหารของผู้จัดการ นอกจากนี้ เมื่อเปรียบเทียบการลงทุนในกองทุนรวมแบบธรรมดากับการลงทุนในกองทุนรวมหุ้นระยะยาว ที่มีข้อได้เปรียบทางการลดหย่อนภาษีแล้ว ผลตอบแทนโดยรวมที่ได้จะมีความแตกต่างกันหรือไม่

ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงต้องการที่จะเปรียบเทียบผลตอบแทนและอัตราความเสี่ยงของกองทุนรวมหุ้นระยะยาว และกองทุนรวมแบบธรรมดาที่ลงทุนในตราสารทุนในตลาดหลักทรัพย์ เพื่อเป็นแนวทางในการเลือกลงทุนในกองทุนรวมหุ้นระยะยาว ของผู้ที่มีความสนใจในขั้นตอนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลตอบแทนและความเสี่ยงระหว่างกองทุนรวมแบบธรรมดาที่ลงทุนในตราสารทุน และ กองทุนรวมหุ้นระยะยาว

ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษา

1. ทำให้ทราบถึงประสิทธิภาพการดำเนินงานของกองทุนแต่ละประเภทได้แก่ กองทุนรวมหุ้นระยะยาว และกองทุนรวมตราสารแห่งทุน

2. ข้อมูลที่นำมาศึกษา สามารถนำไปเป็นประโยชน์ต่อนักลงทุนและผู้สนใจในกองทุนรวม และสามารถนำข้อมูลที่ได้ไปเป็นข้อมูลประกอบในการตัดสินใจเลือกลงทุนต่อไป

นิยามศัพท์

กองทุนรวม หมายถึง กองทรัสต์สินที่จัดตั้งและบริหารโดยบริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุนรวม โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะนำเงินที่ได้จากการจำหน่ายหน่วยลงทุนแก่ผู้ลงทุนไปลงทุนในหลักทรัพย์ประเภทต่าง ๆ ที่ให้ผลตอบแทนและมีความเสี่ยงในการลงทุนแตกต่างกันไป อาทิเช่น ลงทุนในหุ้นทุนที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ตราสารทางการเงินต่าง ๆ เป็นต้น เพื่อให้ผู้ลงทุนได้รับผลตอบแทนในรูปแบบเงินปันผล หรือ กำไรจากการขายหน่วยลงทุน

กองทุนรวมหุ้นระยะยาว (LTF: Long Term Equity Fund) หรือ กองทุนรวมหุ้นระยะยาว หมายถึง กองทุนรวมแบบพิเศษที่ให้สิทธิผู้ลงทุนนำเงินลงทุนในแต่ละปีมาใช้ลดหย่อนภาษีได้ โดยผู้ลงทุนต้องถือครองหน่วยลงทุนเป็นระยะเวลาไม่ต่ำกว่าห้าปีปฏิทิน

บริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุนรวม (บลจ.) หมายถึง บริษัทจัดการกองทุนรวมที่ทำหน้าที่ออกโครงการกองทุนรวม นำเงินที่ได้จากการจำหน่ายหน่วยลงทุนแก่ผู้ลงทุน ไปลงทุนในหลักทรัพย์ประเภทต่าง ๆ ที่ให้ผลตอบแทนและมีความเสี่ยงในการลงทุนแตกต่างกันไป

ความเสี่ยง หมายถึง ความเสี่ยงรวมของกองทุนรวมวัดด้วยค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของอัตราผลตอบแทนของกองทุนรวม

ประสิทธิภาพ หมายถึง การที่กองทุนรวมสามารถดำเนินงานได้ โดยให้ผลตอบแทนที่สูงกว่าผลตอบแทนของตลาดหลักทรัพย์ในประเทศไทย ณ ที่ระดับความเสี่ยงเท่ากัน โดยใช้มาตรวัดตามตัวแบบของ Sharpe เป็นเกณฑ์อ้างอิงในการตัดสินใจ

ผลตอบแทน หมายถึง อัตราผลตอบแทนของกองทุนรวมซึ่งคำนวณจากอัตราเปลี่ยนแปลงมูลค่าหลักทรัพย์สุทธิของกองทุนรวมต่อหนึ่งช่วงเวลา (1เดือน) ที่ปรับค่าด้วยเงินปันผลจ่าย

อัตราผลตอบแทนของตลาด หมายถึง อัตราที่เปลี่ยนแปลงของดัชนีตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยต่อหนึ่งช่วงเวลา (1 เดือน)

อัตราผลตอบแทนของสินทรัพย์ที่ปราศจากความเสียง หมายถึง อัตราเฉลี่ยดอกเบี้ยเงินฝากประจำหนึ่งปี ของธนาคารพาณิชย์ต่อหนึ่งช่วงเวลา (1เดือน)